Zoran Popovici - AM STRĂPUNS TIMPUL

Comisia pentru securitate interplanetară mi-a dat misiunea să-l prind pe Recamier. Recamier furase „maşina timpului" — un aparat mic, uşor de manevrat — şi cu ajutorul ei a descins în ... trecut ! Motivul acțiunii sale nu era cunoscut, dar se ştia precis că Recamier poseda suficiente cunoştințe pentru a dezlănțui mari nenorociri, pentru a influența viitorul, adică prezentul, chiar pentru a-l distruge. Se putea întâmpla ca din clipă în clipă să dispărem cu toții ! Calculatorul a prevăzut că este de ajuns ca Recamier să ucidă acolo, în trecut, un singur om pentru a metamorfoza în întregime viitorul.

A căuta pe cineva într-un oraş mare, chiar cu ajutorul unui numeros aparat polițienesc, nu este deloc uşor. A căuta însă pe cineva prin negura anilor şi a secolelor, fără a şti măcar în ce secol se ascunde, părea imposibil, chiar şi din punct de vedere teoretic. De aceea s-au şi gândit la mine. Mi-au spus franc că nu ştiau cum urmează să mă descurc, dar că speră să rezolv ceva din moment ce m-am dovedit inegalabil în încălcarea regulilor de circulație ale flotei cosmice.

— Pot să mă folosesc de calculator ? — am întrebat.

- Nu, dar îți vom oferi datele de care ai nevoie.

— Atunci, întrebați maşina atotştiutoare dacă pe baza energiei consumate de „maşina timpului" şterpelită de Recamier se poate stabili cât de departe a pătruns fugarul în trecut.

Răspunsul a fost extrem de rapid : Fugarul străbate evul mediu.

La muzeu mi-am procurat îmbrăcămintea potrivită timpului în care urma să-mi fac apariția, am mai reținut câteva date despre obiceiurile evului mediu. Desigur, nu era simplu a-l convinge pe directorul muzeului să-mi împrumute vestmintele. A cedat numai după ce a intervenit comisia.

Îmbrăcat în hainele acelea caraghioase, cu buzunarele pline de galbeni, stăteam în fața unuia din membrii comisiei. Mi-a reamintit regulamentul serviciului şi m-a avertizat în legătură cu comportamentul.

— De voi uita ceva, de asta va şti, eventual, vreo molie de muzeu — l-am liniştit eu.

M-am dus la secția Timp a institutului ştiințific şi acolo mi-au fixat pe mână „maşina timpului". Nu se deosebea cu nimic de un ceas obişnuit, indica până şi ora exactă. Am cerut celor de la secția Timp să-mi potrivească aparatul în aşa fel încât la locul unde se va stabili Recamier să ajung cu o zi înaintea lui şi să zăbovesc acolo exact trei zile. Planul meu era simplu. Intenționam să-l întâmpin fain-frumos pe Recamier şi să-l predau Inchiziției sub motiv că-i vrăjitor. Orice ar încerca el să spună pentru a se disculpa, era în detrimentul lui, iar de-i trece prin minte să spună adevărul curat, cum că a descins din Viitor în Trecut, cu atât mai rău pentru el. De ardere pe rug nu scapă. Dacă totuşi figura asta nu-mi reuşeşte va trebui să-l lichidez personal. Conştiința nu mă mustra, deoarece ştiam că Recamier îşi va face din nou apariția în mod firesc în timpul nostru. La institutul ştiințific au procedat întocmai cum le-am cerut.

Şi iată-mă ajuns într-un oraş dintre acelea pe care le prezintă des spectacolele istorice ale televiziunii cosmice. Ştiam că aici îşi va face apariția mâine Recamier şi, în aşteptarea lui, hoinăream pe străzi. Dacă mi-ar fi fost permis să port cu mine aparatul de fotografiat, puteam să-mi îmbogățesc colecția muzeistică personală cu fotografii originale din evul mediu. Dar îmi fusese interzis cu desăvârşire, să port la mine orice altceva ce nu era propriu epocii. Şi totuşi am reuşit, ca un contrabandist veritabil, să iau cu mine aparatul dezintegrator. Micuțul meu dezintegrator de serviciu. Cu cât zăboveam mai mult pe străzile oraşului medieval, cu atât eram mai fericit că nu mă născusem în acel timp. Nicăieri n-am zărit vreo cabină telefonică, iar de localurile de noapte să nici nu pomenesc. Până la urmă m-am mulțumit cu o circiumă ca vai de ea, cu mese din scânduri grosolane. Şezând pe o bancă, tot din scânduri, am avut parte de o cină într-adevăr dumnezeiască. Friptura a fost incomparabil mai bună de-cât a noastră din carne sintetică, iar vinul era din struguri veritabili. Cina a făcut să-mi maî schimb părerea proastă despre evul mediu, iar dispoziția mea a cunoscut o uşoară creştere de un grad. Al doilea clondir cu vin a mai adăugat câteva grade bunei mele dispoziții. Ei, nu era

tocmai aşa de rău ! Cârciumarul, ademenit de galbenii mei, mi-a dat camera cea mai bună. Patul era larg, puteau să încapă în el trei persoane, dar degeaba, mă deranja foşnetul paielor de sub mine. Bine că băusem vinul, altfel nu aş fi ațipit deloc. Dimineața a fost un chin să mă spăl tot turnându-mi apă dintr-un vas de lut. De ce oare nu inventaseră încă robinetul ? l La prânz mă aflam la locul unde trebuia să apară Recamier. Soarele ardea cumplit, lume pe stradă — puțină. Asta-mi convenea de minune : să-l umflu pe Recamier fără zgomot şi martori. Mi-am găsit un locşor la umbră, m-am sprijinit de zid şi m-am pus să aştept. Mă tot gândeam la el, la Inchiziție, când deodată Recamier răsări în fața mea. Mi-am scos spada şi i-am pus-o în piept.

— Bună ziua, Recamier, bun venit ! El îşi căscă ochii la mine.

— Cine sunteți ? De unde ştiți cum mă cheamă ?

N-am rezistat să nu-i spun.

- Sunt din comitetul pentru întâmpinarea vrăjitoarelor, stafiilor şi a vârcolacilor. Adineaori Lucifer însuşi ne-a înştiințat că va veni tocmai din Viitor un terchea-berchea cu numele de Recamier şi că trebuie vârât numaidecât într-un cazan cu ulei fierbinte. Nouă nu ne plac musafirii care vin din viitor. Dealtfel, ce căutați aici ? Vă lipsea ceva în timpul dumneavoastră ?

Recamier era perplex. Savuram expresia feței lui şi aceasta era cât p-aci s-o plătesc scump. El şi-a revenit mai repede decât mă aşteptam şi, dibaci, şi-a scos dezintegratorul. Abia am reuşit să sar la o parte şi să-l lovesc cu spada peste mână. A țipat şi a scăpat arma. Am sărit amândoi după arma căzută pe pământ, dar eu am fost mai iute. Am luat dezintegratorul lui Recamier, am apăsat pe trăgaci şi Recamier a dispărut. În sfârşit, am putut sa respir uşurat.

Speram că nimeni n-a văzut ce mi s-a întâmplat, dar m-am înşelat. Cineva a fost martor la cele petrecute şi a chemat un străjer. M-am lăsat prins, căci dacă mă foloseam de dezintegrator împotriva străjerului provocam o mare nenorocire. Am fost dat pe mâna Inchiziției. Le-am făcut pe plac şi le-am mărturisit tot ce mi-au cerut. Am recunoscut că am legături cu diavolul, că pot să dispar şi să trec prin ziduri. Aşa i-am dus de nas trei zile, cât a fost prevăzut pentru misiunea mea în evul mediu şi apoi am dispărut pur şi simplu din fața ochilor lor.

De cum am revenit în Timpul meu, mi-am scos numaidecât îmbrăcămintea medievală, mi-am pus uniforma şi dezintegratorul la cingătoare şi m-am dus la laboratorul în care lucra Recamier. L-am arestat fără să ofer vreo explicație colegilor lui care voiau să afle motivul arestării. În drum spre închisoare l-am întrebat :

— Ei, cum vă place în evul mediu ?

M-a privit mirat. Era clar că nici măcar nu-i trecuse prin minte să fure „maşina timpului".

„Politikin Zabavnik, nr. 1227, 4. VII. 1975
Traducere de Vişeslava Cirici